

Publicerad 2009-04-29 21:55 av Abram Fryxelius

Min tanke med denna dikt är att med ett klassiskt tema ge uttryck för ett vanligt problem i vår kultur; att man tittar stint på sig själv och glömmer det andra, att man avgudar sig själv, sitt utseende, sina känslor, sin karaktär etc. Jag tror att man ald

Narcissus spegelbild

Vattnet är stilla, luften är sval
solen går upp i morgonens timma
Dagg och dis över skog och dal,
sakta lättar begynnensens dimma
Vid stranden i gryning så mild,
Narcissus betraktar sin spegelbild.

Han ser på sig själv, länge och väl,
blicken vandrar längs armens skepnad
Fortsätter ner mot ankel och hæl,
börjar om igen, att se på sin levnad
Var muskel med ljuvliga drag,
Narcissus vid sjön är helt till behag

Han rör inte ögat, nacken är stel,
bilden i sjön är allt han behöver
Ser inte ekorn och fåglarnas spel,
bryr sig inte om solen där över,
ej vattnet som porlar i älv
Narcissus älskar endast sig själv

Vrid på ditt huvud, andas in vår!
känn hur gräset kittlar i handen
Låt vinden virvla, smeka ditt hår,
lämna dina avtryck i sanden
Se världen, se den med mig!
Narcissus, den är större än dig

Kvällen den kommer, solen går ner,
kvar är Narcissus vid vattnets yta
Dagen har varit och kommer ej mer,
borta är chansen att bojan bryta
Han lägger sig ner, ensam och grå,
Narcissus är död men lever ändå

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Abram Fryxelius med Poeter.se id #28588 innehar upphovsrätten